

работникъ-тъ бърни-тъ. Съ единий край на тая тръбичка зимать отъ растопено-то стъкло, а отъ другий край го надувать : тогава отъ растопенѡ-то стъкло става мекъ мѣхуръ, който държатъ въ пешть-та да не истине и да се не втвърдне. Тръбичка-та въртятъ и тѡ я вдигать нагорѣ, тѡ я спущать надолу, та стъкления мѣхуръ става на шише или на друго нѣшто, каквото искать да направятъ. Кога правятъ стъкло за прозорци, гледать първень да издужтъ такъвъ мѣхуръ, който, като се отрѣже отгорѣ и отдолу, да заприлича на *валмо*. Надлъжъ на това валмо теглятъ първень една браздица съ студена водица, и послѣ по тая браздица теглятъ едно нажежено желѣзце, та валмо-то се распукнова на онова мѣсто, дѣто е браздица-та, и се отваря. Тогава пакъ го нагрѣватъ, нѣ под-малко отъ колкото под-напрѣдъ, излекомъ го развивать, на листо и прѣкаровать по него желѣзенъ брусъ да се улегне. Ето какъ правятъ ония прозрачни и гладки плочи, които гледаме на прозорци-тъ. Не е лесна тая работа : човѣкъ, за да направи едно просто шише, доста трѣбова да работи ; а колко повече трѣбова да работи, за да направи гладко, чисто, дебело стъкло за огледало, широко и дълго нѣколко лакте.

Ж е л ѣ з о .

Да земе човѣкъ въ ржка желѣзно нѣшто отеднжжъ ште познае, че желѣзо-то е много твърдъ металъ. Нѣ, кога е така, какъ правятъ толкова различни нѣшта отъ единъ такъвъ твърдъ металъ ? И наистина, много мжчно шгѣше да се работи желѣзо-то на всякакви потрѣбни нѣшта, ако да не ставаше меко, кога се нажеже.

Всякой знае, че желѣзо-то много лесно се нагрѣва